

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 19960/2555

พนักงานอัยการจังหวัดราชบุรีโจทก์ นายกาญจน์หรือกาญ อินทนิลจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 277, ป.อ. มาตรา 92, ป.อ. มาตรา 277 ทวิ

ย่อ / หลักกฎหมาย

ขณะจำเลยรับผู้เสียหายเข้าทำงานไม่ได้ตรวจดูหลักฐานเกี่ยวกับอายุของผู้เสียหายก่อน ผู้เสียหายมีรูปร่างโตกว่าเด็กทั่วไปตัวใหญ่และมีส่วนสูงประมาณ 155 เซนติเมตร และเมื่อพิจารณาภาพถ่ายของผู้เสียหายแล้วก็มีรูปร่างสูงใหญ่และลักษณะสูงใหญ่เกินกว่าเด็กหญิงที่มีอายุ 15 ปี โดยทั่วไป เช่นนี้จึงมีเหตุผลที่จำเลยจะเข้าใจโดยสุจริตว่าผู้เสียหายมีอายุ 17 ถึง 18 ปี การที่จำเลยสำคัญผิดเกี่ยวกับอายุของผู้เสียหายนี้เป็นการไม่รู้ข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบของความผิด การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีตาม ป.อ. มาตรา 277 วรรคแรก ประกอบมาตรา 59 วรรคสาม วรรคสอง และวรรคหนึ่ง แม้จะมีบทบัญญัติความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราในมาตรา 276 วรรคแรก แต่เมื่อผู้เสียหายยินยอมให้จำเลยกระทำชำเรา การกระทำของจำเลยก็ไม่เป็นความผิดมาตรา 276 วรรคแรก

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92, 277, 277 ทวิ และเพิ่มโทษจำเลยตามกฎหมาย จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคแรก จำคุก 4 ปี เพิ่มโทษหนึ่งในสามตามมาตรา 92 เป็นจำคุก 5 ปี 4 เดือน ข้อหาอื่นในท้ายโจทก์และจำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคแรก ประกอบมาตรา 277 ทวิ (1) จำคุก 15 ปี ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามมาตรา 78 คงจำคุก 10 ปี ไม่เพิ่มโทษ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงฟังได้ตามทางนำสืบของคู่ความที่ไม่โต้แย้งกันในชั้นฎีกาว่า เด็กหญิง บ. ผู้เสียหาย เกิดเมื่อวันที่ 21 สิงหาคม 2533 เป็นบุตรของนาง ว. กับนาย อ. ตามวันเวลาเกิดเหตุ ผู้เสียหายมีอายุ 14 ปีเศษ พักอาศัยอยู่กับนางสาว ส. น้ำของผู้เสียหายและผู้เสียหายทำงานรับจ้างปอกตาสับประรดให้จำเลย วันเกิดเหตุเวลาประมาณ 14 นาฬิกา ขณะที่ผู้เสียหายและเด็กหญิง จ. รับประทานอาหารอยู่ที่บ้าน นาย ก. ซึ่งเป็นคนรักของเด็กหญิง จ. ขับรถจักรยานยนต์มาที่บ้านชวนผู้เสียหายไปตัดผมที่โปงกระติง ผู้เสียหายตกลงแล้วผู้เสียหายและเด็กหญิง จ. นั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ของนาย ก. ไปโดยเด็กหญิง จ. นั่งตรงกลางผู้เสียหายนั่งท้ายสุด เมื่อใกล้ถึงร้านตัดผมนาย ก. ขับรถจักรยานยนต์พาเด็กหญิง จ. และผู้เสียหายไปบ้านของจำเลย พบจำเลยนั่งอยู่กับเพื่อนประมาณ 4 ถึง 6 คน โดยผู้เสียหายอ้างว่า จำเลยนั่งดื่มสุรากับเพื่อน นาย ก. และเด็กหญิง จ. พาผู้เสียหายเข้าไปในห้องของนาย ก. ซึ่งเป็นห้องนอนด้วยโดยอยู่ห่างจากบ้านของจำเลยประมาณ 2 ถึง 3 ก้าว สักครู่จำเลยเดินเข้ามาในห้อง นาย ก. และเด็กหญิง จ. เดินออกไปจากห้อง ต่อมาเมื่อเลือดออกมาจากอวัยวะเพศของผู้เสียหาย นาย ก. และเด็กหญิง จ. นำยามาให้ผู้เสียหายกิน 1 เม็ด จากนั้นนาย ก. และเด็กหญิง จ. ขับรถจักรยานยนต์พาผู้เสียหายกลับบ้าน

ระหว่างทางแวะซื้อผ้าอนามัยให้ผู้เสียหายใช้ซับเลือด ผู้เสียหายถึงบ้านแล้วเข้านอนมีเลือดออกตลอดเวลา ผู้เสียหายปวดท้องน้อยและหน้ามืด ครั้นเวลาประมาณ 20 นาฬิกา นางสาว ส. กลับถึงบ้านพาผู้เสียหายไปโรงพยาบาลสวนผึ้ง แพทย์หญิง พ. ตรวจร่างกายผู้เสียหายแล้วทำการห้ามเลือด แต่ความดันโลหิตของผู้เสียหายต่ำซึ่งหากต่ำมากๆ เลือดอาจไหลไม่หยุดเป็นอันตรายต่อชีวิต จึงส่งตัวผู้เสียหายไปรับการรักษาต่อที่โรงพยาบาลศูนย์ราชบุรี นายแพทย์ ท. รับตัวผู้เสียหายไว้ทำการตรวจรักษาผู้เสียหายแล้วเห็นว่า ผู้เสียหายน่าจะผ่านการร่วมประเวณีมาและใช้เวลารักษาหายภายใน 14 วัน ถ้าไม่มีโรคแทรกซ้อน นาง ว. มารดาของผู้เสียหายแจ้งความต่อพนักงานสอบสวน กล่าวหาจำเลยกระทำชำเราผู้เสียหายอายุ 14 ปีเศษ ต่อมานาง ว. และนาง ฉ. มารดาของจำเลยได้มีการเจรจากัน ทำบันทึกเรื่องเจรจาทกลงคดีใช้ค่าเสียหายว่า นาง ว. เรียกค่าเสียหายเป็นเงิน 200,000 บาท ฝ่ายนาง ฉ. ขอไปปรึกษาญาติก่อน แต่ตกลงกันไม่ได้ มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลย ว่า จำเลยกระทำความผิดตามฟ้องโจทก์หรือไม่ โจทก์มีผู้เสียหายเป็นประจักษ์พยานเบิกความว่า นาย ก. และเด็กหญิง จ. พาผู้เสียหายเข้าไปในห้องของนาย ก. เด็กหญิง จ. บอกผู้เสียหายว่า จำเลยจะขอพูดอะไรด้วย เมื่อจำเลยเข้ามาในห้องผู้เสียหายจะเดินตามนาย ก. และเด็กหญิง จ. ออกไปจำเลยดึงแขนผู้เสียหายไว้ จำเลยล็อกประตูห้อง จำเลยถามผู้เสียหายว่ามาทำอะไร ผู้เสียหายบอกว่าไม่รู้ว่าจะมาที่นี่ แล้วจำเลยผลักผู้เสียหายลงบนที่นอน ผู้เสียหายไม่กล้าร้องเพราะจำเลยดื่มสุราและมีพวกของจำเลยรออนั่งข้างนอกอีกหลายคน ผู้เสียหายรู้สึกกลัว พยายามขัดขึ้น จำเลยเข้ามาถอดเสื้อผ้าของผู้เสียหายออกจนหมด จำเลยขึ้นมาทับตัวผู้เสียหายพยายามเอาอวัยวะเพศของจำเลยที่แข็งตัวสอดเข้าไปในอวัยวะเพศของผู้เสียหาย แต่สอดเข้าไปได้ไม่ถึงครึ่งของอวัยวะเพศของจำเลย เนื่องจากช่องคลอดของผู้เสียหายมีขนาดเล็กมีเลือดออก จำเลยพยายามสอดใส่อวัยวะเพศเข้าออกอีกหลายครั้งประมาณ 25 นาที ผู้เสียหายเจ็บมีเลือดไหลออกเลอะที่นอน เมื่อจำเลยเห็นว่าทำไม่สำเร็จจำเลยจะเดินออกไปจากห้อง ผู้เสียหายบอกจำเลยให้เรียกเด็กหญิง จ. เข้ามาแล้วนาย ก. และเด็กหญิง จ. เข้ามาในห้อง เด็กหญิง จ. บอกจะซื้อยามาให้ ผู้เสียหายรออนั่งประมาณ 10 นาที นาย ก. และเด็กหญิง จ. เข้ามาในห้อง นำยามาให้ผู้เสียหายกิน 1 เม็ด แต่ไม่ได้บอกว่าเป็นยาอะไร เห็นว่า ตามแบบสำหรับส่งผู้ป่วยไปรับการรักษาหรือรักษาต่อ ที่แพทย์หญิง พ. จัดทำระบุในส่วนของประวัติการป่วยได้ใจความว่า ประจำเดือนผู้เสียหายมาครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ 27 สิงหาคม 2547 ประจำเดือนขาดไป 1 เดือน สงสัยว่าตั้งครรภ์วันนี้เพื่อนเอายามาให้กิน 1 เม็ด เมื่อเวลา 15 นาฬิกา เพื่อซับเลือด หลังกินยาประมาณ 1 ชั่วโมง มีเลือดออกทางช่องคลอด เมื่อแพทย์หญิง พ. ไม่มีส่วนได้เสียหรือเกี่ยวข้องกับผู้เสียหายหรือจำเลย จึงเป็นพยานคนกลาง ทำให้เชื่อว่าประวัติการป่วยที่แพทย์หญิง พ. เขียนนี้ได้มาจากการสอบถามผู้เสียหายถึงสาเหตุว่า ที่มาพบแพทย์และเป็นผู้ที่ผู้เสียหายเดินทางมาพบเพื่อให้ตรวจรักษาอาการที่มีเลือดออกทางช่องคลอดและปวดท้องน้อยกับมีอาการหน้ามืด จึงเชื่อว่าผู้เสียหายให้ข้อเท็จจริงตามความเป็นจริงเพื่อจะได้รับการรักษาอาการที่บาดเจ็บให้ถูกต้องต่อไป แม้ตามแบบสำหรับส่งผู้ป่วยไปรับการรักษาหรือรักษาต่อ จะมีข้อความที่ผู้เสียหายแจ้งต่อแพทย์หญิง พ. ว่าก่อนเลือดออกประมาณ 1 ชั่วโมง ผู้เสียหายกินยาซับเลือด แต่ตามบันทึกประกอบผลการตรวจชันสูตรบาดแผลของแพทย์ ที่นายแพทย์ ท. จัดทำได้ความว่า ผู้เสียหายมีบาดแผลฉีกขาดที่ผนังช่องคลอดด้านขวาขนาด 3 x 0.3 เซนติเมตร มีบาดแผลฉีกขาดที่ผนังช่องคลอดด้านซ้ายขนาด 1.5 x 0.2 เซนติเมตร มีเลือดออกภายในช่องคลอด ส่วนปากมดลูกและมดลูกปกติไม่มีเลือดออกจากปากมดลูก เช่นนี้เลือดจึงออกจากบาดแผลฉีกขาดของผนังช่องคลอดทั้งสองด้านมิได้ออกจากมดลูก

ทำให้ฟังได้ว่าเลือดที่ออกมาใช้มาจากการกินยาขับเลือด และฟังได้ต่อไปตามคำเบิกความของผู้เสียหายประกอบคำเบิกความของแพทย์หญิง พ. และนายแพทย์ ท. ว่า บาดแผลที่ผนังช่องคลอดนี้เกิดจากการร่วมประเวณี จึงเชื่อว่าวันเกิดเหตุจำเลยได้กระทำชำเราผู้เสียหายจริง ที่จำเลยนำสืบว่าวันเกิดเหตุไม่ได้กระทำชำเราผู้เสียหายไม่อาจรับฟังได้ อย่างไรก็ดีตามแบบสำหรับส่งผู้ป่วยไปรับการตรวจหรือรักษาต่อ ที่ผู้เสียหายแจ้งต่อแพทย์หญิง พ. ว่าสงสัยตั้งครรภ์ อันแสดงว่าก่อนวันเกิดเหตุที่ผู้เสียหายมาพบแพทย์หญิง พ. ผู้เสียหายเคยผ่านการร่วมประเวณีมาแล้ว แม้ไม่ปรากฏว่าผู้ที่เคยร่วมประเวณีกับผู้เสียหายจนผู้เสียหายสงสัยว่าตั้งครรภ์จะเป็นจำเลย แต่เมื่อพิจารณาภาพถ่ายประกอบคำเบิกความของผู้เสียหายได้ความว่า ห้องที่เกิดเหตุอยู่ใกล้กับม้าหินที่พวกของจำเลยนั่งอยู่ โดยนาย ก. และเด็กหญิง จ. ซึ่งเป็นเพื่อนของผู้เสียหายก็อยู่บริเวณนั้น แต่ผู้เสียหายไม่ได้ร้องให้ใครช่วยนับว่าเป็นพิรุธ ส่วนที่ผู้เสียหายอ้างว่าไม่กล้าร้องเพราะจำเลยดื่มสุราและมีพวกร่อยุ่ข้างนอกอีกหลายคนนั้น ผู้เสียหายเบิกความว่า ก่อนที่จำเลยจะผลักผู้เสียหายลงบนที่นอน จำเลยไม่ได้พูดอะไรและทางพิจารณาไม่ปรากฏว่า จำเลยได้ข่มขู่อย่างไรให้ผู้เสียหายต้องกลัวไม่กล้าร้อง ทั้งพวกของจำเลยที่นั่งอยู่นั้นก็มี 1 คน ที่ผู้เสียหายรู้จัก เมื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราเป็นเรื่องที่กระทบกระเทือนต่อจิตใจของผู้หญิงอย่างมาคนับว่าเป็นเรื่องร้ายแรงอย่างยิ่ง ฉะนั้นข้ออ้างของผู้เสียหายที่ไม่ร้องให้ใครช่วยจึงไม่มีเหตุผลเพียงพอให้รับฟังได้ ประกอบกับการตรวจร่างกายผู้เสียหายของนายแพทย์ ท. ที่ไม่พบบาดแผลบริเวณอวัยวะเพศภายนอก ทำให้เชื่อว่าผู้เสียหายยินยอมให้จำเลยกระทำชำเรา ส่วนข้ออ้างตามฎีกาของจำเลยว่า จำเลยสำคัญผิดว่าผู้เสียหายอายุเกินกว่า 15 ปี โดยมีอายุประมาณ 17 ถึง 18 ปี นั้น เมื่อพิจารณาสถานที่ประกอบกิจการขายสับประรดของจำเลยตามภาพถ่ายภาพที่ 1 แล้ว เป็นกิจการขนาดเล็กทำในครอบครัว ทั้งจำเลยและผู้เสียหายอยู่ในตำบลเดียวกัน เชื่อว่าขณะจำเลยรับผู้เสียหายเข้าทำงานไม่ได้ตรวจดูหลักฐานเกี่ยวกับอายุของผู้เสียหายก่อน ประกอบกับได้ความตามคำเบิกความของนางสาว ส. นำของผู้เสียหายว่า ผู้เสียหายมีรูปร่างโตกว่าเด็กทั่วไป ทั้งในชั้นพิจารณาศาลชั้นต้นได้บันทึกว่า ผู้เสียหายมีส่วนสูงและตัวใหญ่กว่านักจิตวิทยาซึ่งมีส่วนสูงประมาณ 155 เซนติเมตร ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อพิจารณาภาพถ่ายของผู้เสียหายแล้ว เห็นว่า ผู้เสียหายมีรูปร่างและลักษณะสูงใหญ่เกินกว่าเด็กหญิงที่มีอายุ 15 ปี โดยทั่วไป เช่นนี้จึงมีเหตุผลที่จำเลยจะเข้าใจโดยสุจริตว่าผู้เสียหายมีอายุ 17 ถึง 18 ปี การที่จำเลยสำคัญผิดเกี่ยวกับอายุของผู้เสียหายนี้เป็นการไม่รู้ข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบของความผิด การกระทำของจำเลยจึงไม่มีความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคแรก ประกอบด้วยมาตรา 59 วรรคสาม วรรคสองและวรรคหนึ่ง และแม้จะมีบทบัญญัติความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราในมาตรา 276 วรรคแรก แต่เมื่อวินิจฉัยมาข้างต้นว่าผู้เสียหายยินยอมให้จำเลยกระทำชำเรา ฉะนั้นการกระทำของจำเลยก็ไม่เป็นความผิดตามมาตรา 276 วรรคแรก เช่นกัน ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 ฟังว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้องนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังขึ้น และเมื่อฟังว่าการกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดฐานกระทำชำเราเด็กหญิงอายุยังไม่เกินสิบห้าปีแล้ว จึงไม่เป็นประโยชน์ที่จะต้องวินิจฉัยฎีกาข้ออื่นของจำเลยอีกต่อไป พิพากษากลับให้ยกฟ้องโจทก์

องค์คณะ

วิรุฬห์ แสงเทียน · ปदारณิ ลัดพลี · ฉัตรไชย จันทร์พรายศรี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/19960/2555>